

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 36/12
30.05.2012. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Bate Cvetkovića, predsednika veća, Nevenke Važić, Anđelke Stanković, Ljubice Knežević-Tomašev i Veska Krstajića, članova veća, sa savetnikom Vesnom Veselinović, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu okrivljenog M.M., zbog krivičnog dela laka telesna povreda iz člana 122. stav 1. Krivičnog zakonika, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz broj 25/12 od 30.04.2012. godine, podignutom protiv pravnosnažnog rešenja Apelacionog suda u Beogradu Kž1 br. 5274/11 od 17. 11. 2011. godine, u sednici veća održanoj u smislu člana 422. stav 3. ZKP-a, dana 30.05.2012. godine, doneo je

P R E S U D U

DELIMIČNO SE UVAŽAVA zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz broj 25/12 od 30.04.2012. godine, kao osnovan i utvrđuje da je pravnosnažnim rešenjem Apelacionog suda u Beogradu Kž1 5274/11 od 17. 11. 2011. godine, povređen zakon - član 368. stav 1. tačka 5. ZKP u korist okrivljenog M.M., dok se zahtev za zaštitu zakonitosti u preostalom delu odbija kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Rešenjem Apelacionog suda u Beogradu Kž1 5274/11 od 17. 11. 2011. godine, povodom žalbe branioca okrivljenog M.M. a po službenoj dužnosti, ukinuta je presuda Osnovnog suda u Valjevu K broj 2611/10 od 04. 03. 2011. godine i odbačen optužni predlog Osnovnog javnog tužioca u Valjevu Kt broj 420/09 od 12. 08. 2010. godine, podnet protiv okrivljenog M.M., zbog krivičnog dela nasilničko ponašanje iz člana 344. stav 2. u vezi stava 1. Krivičnog zakonika.

Protiv ovog rešenja Republički javni tužilac podigao je zahtev za zaštitu zakonitosti Ktz broj 25/12 od 30. 04. 2012. godine, zbog povrede krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 5. ZKP i člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, s predlogom da Vrhovni kasacioni sud uvaži zahtev i utvrdi da je

navedenom sudskom odlukom povređen zakon u korist okrivljenog M.M,

Vrhovni kasacioni sud je održao sednicu veća u smislu člana 422. stav 3. ZKP-a u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca, branioca okrivljenog, advokata D.T. i okrivljenog M.M., koji je nepoznat na adresi iz spisa predmeta, na kojoj sednici je razmotrio spise predmeta, sa pravnosnažnim rešenjem protiv koga je zahtev za zaštitu zakonitosti podignut, pa je našao:

Zahtev je delimično osnovan.

Vrhovni kasacioni sud nalazi da se osnovano u zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca ističe da je Apelacioni sud u Beogradu navedenim rešenjem u korist okrivljenog M.M. učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 5. ZKP.

Iz spisa predmeta proizilazi da je Osnovni javni tužilac u Valjevu 12. 08. 2010. godine Osnovnom sudu u Valjevu podneo optužni predlog Kt broj 420/09 od 12. 08. 2010. godine protiv okrivljenog M.M., zbog

krivičnog dela nasilničko ponašanje iz člana 344. stav 2. u vezi stava 1. KZ. U prvostepenom postupku koji je vođen po navedenom optužnom predlogu javnog tužioca okrivljeni je presudom Osnovnog suda u Valjevu K br. 2611/10 od 04. 03. 2011. godine oglašen krivim zbog krivičnog dela laka telesna povreda iz člana 122. stav 1. KZ, pa mu je izrečena uslovna osuda kojom mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od četiri meseca i istovremeno određeno da se ova kazna neće izvršiti ukoliko okrivljeni u roku od jedne godine od pravosnažnosti presude ne učini novo krivično delo.

Odlučujući o žalbi branioca okrivljenog, Apelacioni sud u Beogradu doneo je pobijano rešenje kojim je povodom izjavljene žalbe, a po službenoj dužnosti, ukinuo prvostepenu presudu, a navedeni optužni predlog Osnovnog javnog tužioca u Valjevu odbacio, sa obrazloženjem da je prvostepeni sud okrivljenog oglasio krivim za izvršenje krivičnog dela za koje se gonjenje preuzima po privatnoj tužbi, a ne po službenoj dužnosti, pa je, po stavu drugostepenog suda, prvostepeni postupak vođen bez zahteva ovlašćenog tužioca, pri tom nalazeći da izjava oštećene da se pridružuje krivičnom gonjenju ne znači da je ona i preuzela krivično gonjenje.

Vrhovni kasacioni sud nalazi da je neosnovano stanovište drugostepenog suda da je u konkretnom slučaju prvostepeni postupak vođen bez zahteva ovlašćenog tužioca. Naime, prvostepeni postupak je vođen po optužnom predlogu Javnog tužioca podnetom zbog krivičnog dela nasilničko ponašanje iz člana 344. stav 2. u vezi stava 1. KZ koje se goni po službenoj dužnosti i pri tom optužnom predlogu je nadležni javni tužilac ostao do okončanja prvostepenog postupka. Oštećena je istog dana nakon kritičnog događaja podnela krivičnu

prijavu protiv okrivljenog, a u svom iskazu datom u svojstvu svedoka izjavila je da se pridružuje krivičnom gonjenju okrivljenog.

Određba člana 54. stav 3. ZKP predviđa da, kada je oštećeni podneo krivičnu prijavu ili predlog za gonjenje, a u toku postupka se utvrdi da se radi o krivičnom delu za koje se goni po privatnoj tužbi, prijava, odnosno predlog smatraće se blagovremenom privatnom tužbom ako su podneti u roku predviđenom za privatnu tužbu. Član 53. stav 1. ZKP, između ostalog, propisuje da se za krivična dela za koja se goni po privatnoj tužbi, tužba podnosi u roku od tri meseca od dana kada je ovlašćeno lice saznalo za krivično delo i učinioca. Dakle, u smislu citiranih odredbi, oštećena je tokom prvostepenog postupka imala svojstvo potencijalnog ovlašćenog tužioca za slučaj odustanka javnog tužioca od krivičnog gonjenja ili ako se tokom postupka utvrdi da se radi o krivičnom delu za koje se goni po privatnoj tužbi.

Vrhovni kasacioni sud nalazi da je oštećena podnošenjem krivične prijave protiv okrivljenog dana 03. 05. 2009. godine, dakle, u roku predviđenom za podnošenje privatne tužbe i izjavom datom u prvostepenom postupku da se pridružuje krivičnom gonjenju okrivljenog, jasno izrazila svoju volju za krivični progon okrivljenog. U prilog ovakvom zaključku je i činjenica da je punomoćnik oštećene na glavnom pretresu održanom u odsustvu uredno pozvanog javnog tužioca, zastupajući optužbu u granicama optužnog predloga u smislu člana 445. stav 1. ZKP, u završnoj reči predložio da se okrivljeni oglasi krivim za krivično delo koje mu se optužnim predlogom stavlja na teret.

S toga, u situaciji kada se po krivičnoj prijavi oštećenog, podnetoj u roku predviđenom za privatnu tužbu, sprovede krivični postupak po optužnom aktu javnog tužioca za krivično delo koje se goni po službenoj dužnosti, pa sud nakon održanog glavnog pretresa na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja oceni da se u radnjama okrivljenog stiču zakonska obeležja krivičnog dela koje se goni po privatnoj tužbi, izjava oštećene data u krivičnom postupku da se pridružuje krivičnom gonjenju, po oceni ovoga suda, smatraće se izjavom za nastavljanje postupka za krivično delo za koje se goni po privatnoj tužbi.

Samim tim, drugostepeni sud je zauzimajući stav da u konkretnom slučaju nema ovlašćenog tužioca za krivično delo laka telesna povreda iz člana 122. stav 1. KZ za koje je okrivljeni oglašen krivim prvostepenom presudom učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 5. ZKP u korist okrivljenog M.M.

Pri tome, Vrhovni kasacioni sud ukazuje da u konkretnoj situaciji oštećena nije ni bila u mogućnosti da podnese privatnu tužbu za krivično delo laka telesna povreda iz člana 122. stav 1. KZ za koje se krivično gonjenje preuzima po privatnoj tužbi, jer je prvostepeni postupak do okončanja vođen po optužnom predlogu javnog tužioca za krivično delo nasilničko ponašanje iz

člana 344. stav 2. u vezi stava 1. KZ, koje u sebi konzumira nanošenje lake telesne povrede, a koje se goni po

službenoj dužnosti.

Nalazeći da je zahtev za zaštitu zakonitosti u ovom delu osnovan, Vrhovni kasacioni sud je samo utvrdio da je navedenim rešenjem Apelacionog suda u Beogradu povređen krivični zakon u korist okrivljenog, ne dirajući u pravnosnažnu odluku protiv koje je zahtev podignut, u smislu člana 425. stav 2. ZKP.

Međutim, Vrhovni kasacioni sud nalazi da Republički javni tužilac neosnovano ističe da je navedenim rešenjem učinjena i bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, jer je Apelacioni sud u Beogradu dao jasne i neprotivrečne razloge, za svoj pravni stav koji je, inače, pogrešan, kako je napred navedeno, pa s toga nema bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, zbog čega je taj deo zahteva RJT odbijen kao neosnovan.

Iz iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 30. stav 1. Zakona o uređenju sudova i članova 424. i 425. stav 2. ZKP-a, odlučio kao u izreci presude.

Zapisničar-savetnik

Predsednik veća-sudija

Vesna Veselinović,s.r.

Bata Cvetković,s.r.